

1. NAGRADA

JA I MOJA SLATKA PRIJATELJICA

Ja sam Vita. Vesela sam djevojčica koja je dane provodila igrajući se i zabavljajući sa svojim prijateljima. Ništa me nije moglo zaustaviti u igri, veselju i smijehu, ali nažalost desila se je ONA.

Jednog dana nisam se baš osjećala najbolje. Jako me boljela glava i stalno mi se spavalo. Kako je bilo proljeće, mislila sam da sam umorna. Nažalost, nije to bio proljetni umor. Doktor mi je rekao da imam jednu slatku bolest.

Pogodite koju?

Pa naravno, šećer!

Bila sam potpuno nova u tome i nisam ništa znala o toj slatkoj bolesti. Uplašila sam se! Mislila sam si: „Pa što je to“? Što će sada sa mnom biti?!

Od vesele i nasmijane djevojčice, postala sam tužna i preplašena djevojčica. Plakala sam. Stalno sam razmišljala kako ću ja to? Kako će me prijatelji prihvatiti? Bezbroj pitanja i misli vrtilo se je u mojoj glavi, a odgovora nisam imala.

Slijedilo je deset dana provedenih u bolnici, gdje su me liječnici naučili kako ću voditi brigu o svojoj slatkoj bolesti. Kako ću izvagati hranu i za to si dati inzulina. Ubrzo sam uvidjela da to i nije toliko strašno koliko sam zamišljala da će biti. Osjećala sam se kao da sam ja liječnica! Bila sam odgovorna! Ipak, sada sama sebi mjerim šećer i dajem si injekcije inzulina! Osjećala sam se moćno!

Liječnici su me pohvalili da sam uporna i da brzo učim.

Nakon izlaska iz bolnice započelo je moje novo poglavlje u životu.

Sve mi je to bilo zabavno. Uz pomoć mame, planirala sam jelovnik, birala namirnice i mjerila ugljikohidrate. Veselilo me je isprobavanje nekih novih slastica koje do sada nikada prije nisam probala. Zavaljela sam i naše pogreške od kojih se nisam baš najbolje osjećala, ali na pogreškama se uči. I tako sam ja naučila da brigu o šećeru ne smijem nikada zaboraviti. Ta briga sada živi sa mnom 24 sata u danu. I znate što? Volim to!

Povratak u školu bio mi je fantastičan. Imam najbolju učiteljicu i najbolji razred. Svi su se prema meni ponašali kao i do sada. Nitko mi se nije rugao. Samo su bili jako

1. NAGRADA

znatiželjni pa su me stalno ispitivali, čak su mi bili i dosadni. Ali zahvalna sam im na svemu.

Slatka bolest postala je moja najbolja prijateljica.

Želim svima reći da slatka bolest uopće nije strašna. U početku se čini teško i nemoguće, a kada se dođe kući sve je lakše i zabavnije. A najbolje od svega je kada šećer pada, onda pojedete nešto slatko.

I tako sam ja opet sam ona vesela i sretna djevojčica koja dane provodi u druženju, igri i veselju sa svojim prijateljima!

VITA KNAPIĆ, 3. a r.
OŠ Matije Vlačića Labin
Mentorica: Sanja Škopac

2. NAGRADA

Priča jedne olovke

Jedna je olovka jednoga dana odlučila odrasti. Odlučila je postati niska. U svijetu olovaka biti nizak znači biti odrastao jer ako koristiš olovku moraš je šiljiti, a ona je onda sve niža i starija. Ta olovka je bila ohola i razmažena. Živjela je u izlogu, bila je skupa i jako lijepa. Krasila ju je zlatna bolja i ružičasta gumica na vrhu. Pravila se važna i rugala drugim olovkama koje nisu bile kao ona.

Prošla je godina, a ona je još uvijek stajala u izlogu i gledala djecu koja prolaze pored nje i ulaze u knjižaru samo pogledavši ju. U početku je mislila da će svi željeti baš nju i da će je odnijeti u svoj, kako je priželjkivala, „bogati“ dom. No, to se nije dogodilo pa joj je ostao samo prstohvat nade.

Jednog jutra, dok je olovka još spavala, prodavačica ju je premjestila iz izloga u limenu posudicu u kutu, skroz na dno, među druge neugledne olovke. Kada je otvorila oči oko sebe je ugledala samo puno običnih, jeftinih olovaka koje su se stisnule oko nje. Počela se gurati rukama i nogama i nakon puno truda došla je do vrha posude. Olovke su je gurale dolje, jedva je disala, pa je briznula u plač. Vireći iz posude ljubomorno je promatrala djecu koja su kupovala olovke iz šarenih posudica na pultu.

Jednog poslijepodneva dogodilo se čudo. U knjižaru je ušla djevojčica i krenula ravno prema njoj, te je nježno uzela u ruku. Stavila ju je u svoju staru školsku torbu, u praznu pernicu. Olovka je bila u šoku.

U školi ju je djevojčica ponosno izvadila iz torbe, a olovka je konačno doživjela divljenje. Djevojčica je njome počela pisati svoj dnevnik, a na svakoj stranici olovka je ostavila svoj trag. Mnoge je stranice obogatila predivnim crtežima za koje si je zasluge prisvajala i olovka. Djevojčica i olovka jako su se zavoljele, te joj je djevojčica dala ime Krasnopisnica i rekla joj da se zove Marija. Postale su prave, nerazdvojne prijateljice. Zamislite samo kako je od one ohole i razmažene olovke postala tako dobra i druželjubiva.

Marija je pisala i pisala s Krasnopisnicom sve dok Krasnopisnica nije odrasla ili kako smo na početku rekli postala niska. Ni tada Marija nije prestala njome pisati, a slova su bivala sve tanja i bljeđa, dok na kraju nije ostala samo gotovo nevidljiva točkica.

2. NAGRADA

Zamijenile su je mnoge druge olovke, a ružičasta gumica i sada na Marijinom stolu odmara u krasnoj šarenoj kutijici i razmišlja da je Krasnopisnica možda prerano odrasla.

Svemu dođe kraj, a tako i našim najdražim stvarima, pa i ovoj priči.

Stella Malinarić, 4. r.
OŠ „Ivo Lola Ribar“ Labin
Mentorica: Vesna Brenčić

3. NAGRADA

SAMI U KUĆI

Jednoga dana Pipina mama,velika ljubičasta hobotnica crne kovrčave kose i omiljena učiteljica u osnovnoj školi i Šimonov tata,veliki medenjaka sa zelenim šeširoj i svijetlozelenim hlačama i najstroži učitelj u istoj osnovnoj školi, išli su na izlet s učenicima svoje škole.

Dok su oni na izletu,dogovoreno je da će u kući Pipine mame dadilja pričuvati Pipi,malu crvenkastu hobotnicu u smeđoj majici i Šimona,malog medenjaka u plavoj majici i crnim kratkim hlačama.

- Čekajte dadilju. Ona će stići za koji trenutak. Mi moramo krenuti. Ako se nešto dogodi, javite nam se. – kaže Pipina mama.

- Može. – odgovara Pipi.

- Možemo li Pipi i ja gledati televizor dok dadilja ne dođe? - pita Šimun.

- Naravno. – odgovara Šimonov tata.

- Vidimo se,mama! Vidimo se,tata! - kažu Pipi i Šimun u isto vrijeme.

- Vidimo se – reče Pipina mama.

Pipi i Šimun čekaju, čekaju, čekaju,... ali dadilja ne dolazi!

- Idem pogledati kroz prozor. - reče Pipi.

Pipi već 30 minuta gleda kroz prozor, ali dadilje i dalje nema.

- Sigurno vrlo polako vozi. Po kišnom vremenu ljudi dosta sporo voze, tako mi je rekla baka. - reče Šimun.

Pipi i Šimonu je bilo jako dosadno čekati dadilju.

Odjednom netko pokuca na vrata.

- Tko je to? - reče Pipi.

- Dobar dan, evo pizze za vas dvoje. Vaši roditelji rekli su da vam ju donesem. - reče Riki, labrador -dostavljač pizza u ljubičastoj košulji s reklamom pizzerije.

- Hvala, dostavljaču! Jako smo gladni! - kažu djeca u isto vrijeme.

- Zašto se sami u kući? - upita dostavljač.

- Pa, mama i tata otišli su na školski izlet,a mi čekamo našu dadilju. - reče Šimun.

- Kako se zove? - opet upita dostavljač.

- Naša dadilja je najljepša narančasta hobotnica plave kose i zove se Marija.

3. NAGRADA

Riki se okrenuo prema svom automobilu i mašući šapom pozdravio.- Bok, djeco!
Uživajte u pizzi!

Pipi i Šimun tek su zagrizli u svoje prve komadiće pizze, kada je zazvonio telefon.

- Gle, netko nas zove! - reče Pipi.

- Bok, jeste li vi Šimon i Pipi? - reče glas na telefonu.

- Dadiljo, jesi li to ti? Zašto te nema tako dugo? –pitaju zabrinuto.

-Zapela sam u gužvi, ali dolazim za 20 minuta. - reče dadilja.

- Ok. Kod nas je sve u redu. Mi te čekamo! - reče Pipi.

- Vidimo se brzo – reče dadilja.

Da bi im vrijeme čekanja brže prošlo, djeca su upalila radio i slušala glazbu. No, par minuta kasnije, na radiju su čuli vijest.

„14 je sati. Dobrodošli u vijesti Radio Rijeke. Marija Šarenci bila je u velikoj opasnosti. Na području Lovrana izgorio joj je automobil. Vatrogasci su uspjeli ugasiti automobil, a Marija se osjeća dobro i nije ozlijeđena.“

- Neeeeeee! Dadilja neće doći!Ostat ćemo sami u kući! Sve je krenulo po zlu!!-vikala su djeca.

Tada netko opet pokuca na vrata.

- Hej, klinci! Vaši roditelji javili su mi što se dogodilo dadilji pa sam vas došao zabaviti i nasmijati. - reče klaun Tinky. Bio je to najsmješniji klaun narančaste kose u zelenoj majici, crvenom prsluku, trapericama i smiješnim smeđim cipelama.

- Hajde, pokaži nam trik! - reče Pipi.

I tako ih je klaun dugo nasmijavao svojim trikovima.

- Sada moram ići. - kaže Tinky.

- Vidimo se opet kad budemo sami u kući! - reče Pipi.

Par minuta kasnije opet se začuje kucanje na vratima.

- Dobar dan! - pozdravi Pipina i Šimonova dadilja.

- Dadiljo, došla si! Tako nam je drago da si dobro- viče Šimun.

-Hvala vama djeco što ste bili tako dobri i strpljivi, kaže Marija ,Idemo se igrati društvenih igara.

Koju igru najradije igrate? - pita dadilja.

- UNO! - reče Pipi.

U igri sa dadiljom ostatak dana je brzo prošao.

3. NAGRADA

Za nekoliko sati se čulo se otvaranje vrata.

- Tata, mama! - povikali su Šimon i Pipi čvrsto grleći svoje roditelje.- Falili ste nam!

Šimon je u jednom dahu ispričao sve što se dogodilo tijekom dana.

- Pa, obzirom da ste siti, veseli i nasmijani, vidim da ste sasvim dobro proveli dan. - reče Pipina mama.

- Da, jesmo.Sada znamo kako izgleda ostati sami u kući! – kažu djeca.

NOEL BOLFAN, 4. r.

OŠ „Ivo Lola Ribar“ Labin

Mentorica: Tamara Poldrugovac-Franković